

Το ξεπούλημα των κοινωνικών αγαθών και η αδυναμία της εργατικής απάντησης

Γράφει ο **Σταύρος Μανίκας**

Βλέπουμε ότι το κράτος και η αστική εξουσία, χαρίζει δημόσιες λειτουργίες και δραστηριότητες στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας όπως:

Ενέργεια, ύδρευση, τηλεπικοινωνίες, συγκοινωνίες, οδικά δίκτυα και γέφυρες, αερομεταφορές, αερολιμένες, λιμάνια, δημόσια νοσοκομεία, δημόσια κοινωνική ασφάλιση, δημόσια δωρεάν παιδεία.

Όλες αυτές οι δημόσιες υπηρεσίες που δωρεάν η έναντι ενός λελογισμένου αντίτιμου παρείχε η παρέχει το κράτος σήμερα, αύριο **θα τις παράγουν καπιταλιστικές, δηλαδή ιδιωτικές εταιρείες και θα είναι αφελής όποιος πιστεύει ότι θα τις παρέχει στην κοινωνία δωρεάν και όχι αντί αντίτιμου προσαρμοσμένου στο μεγάλο κέρδος.**

Ο δρόμος του ξεπουλήματος που ακολουθεί το αστικό σύστημα εξουσίας είναι ίδιος:

- Εγκαταλείπει στην τύχη της και στα διορισμένα από την ίδια διοικητικά αρπακτικά κάθε δημόσια υπηρεσία η οργανισμό.
- Στην συνέχεια την συκοφαντεί
- Την διαλύει ολοσχερώς
- Και την παραχωρεί στους ιδιώτες.

Βλέπουμε πως η αστική εξουσία επιτίθεται σε κάθε χώρο με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, με το ίδιο σχέδι, την ίδια αναληψία και σκληρότητα, εκμεταλλευόμενη τις αδυναμίες του εργατικού, μαθητικού, φοιτητικού και γενικά λαϊκού κινήματος για συμπόρευση, αλληλοκαλυψη και ενημέρωση, με αποτέλεσμα ενώ αυτή η επίθεση είναι μετωπική, ενιαία και κοινή παντού, να εμφανίζεται στην κοινωνία, στον λαό, σαν διαφορετική και ξεχωριστή με αποτέλεσμα, άθελα τους, να μπαίνουν αν και θύματα, στο εξουσιαστικό παιχνίδι του κοινωνικού αυτοματισμού.

Η επίθεση στις αστικές μεταφορές

Η κυβέρνηση προσπαθεί να εμφανίσει την επίθεση προς το κοινωνικό αγαθό της ελεύθερης μετακίνησης και μεταφοράς σαν τυχαία, ασύντακτη και ασύνδετη με το κέρδος τους, βάζοντας την δικαιολογία της κρίσης, της υπερχρέωσης, των κακών παροχών, των δήθεν υψηλών μισθών, **όπως ακριβώς κάνει και σε κάθε κλάδο ξεχωριστά** (στην παιδεία φταίνε οι πολλές σχολές, οι αιώνιοι φοιτητές, το άσυλο, στην υγεία οι γιατροί, οι εφημερίες, τα φάρμακα κλπ.)

Αν ανατρέξουμε ιστορικά, θα δούμε ότι τα ίδια τα γεγονότα, τους αναιρούν και τους στερούν αυτές τις δικαιολογίες.

Η επίθεση στις αστικές μεταφορές, ξεκίνησε πολλά χρόνια πριν, την περίοδο 1990-93.

Τότε ο Μητσotάκης με τους γνωστούς στους εργαζόμενους σαν ΣΕΠΙΤΕΣ, στην κοινωνία σαν οι

περιβόητοι «νοικοκυραίοι του Μητσοτακαίικου», προχώρησαν στην ιδιωτικοποίηση της τότε ΕΑΣ . Τα σχέδια τους ανατραπήκαν και μαζί και η κυβέρνηση, κάτω και από το βάρος σκληρών και μαχητικών κινητοποιήσεων των απολυμένων .

Επί 18 μήνες , τρεις χιλιάδες απολυμένοι από τις μεταφορές , έδωσαν δυναμικούς αγώνες , οι οποίοι συντέλεσαν στην επαναφορά των λεωφορείων στον ευρύ δημόσιο τομέα και το έργο τους στα κοινωνικά αγαθά, καθυστερώντας την συνολική επίθεση.

Μ αυτή την αναφορά στο παρελθόν βγαίνουν τρία ξεκάθαρα συμπεράσματα:

- Ότι η επίθεση των ιδιωτών στα κοινωνικά αγαθά είναι μόνιμη ,συνεχής με βάθος χρόνων .
- Ότι κάθε επίθεση δεν είναι αποτέλεσμα της κρίσης τους ,αλλά της δίψας τους για κέρδος
- Την επιτυχία που μπορεί να έχει απέναντι τους ,ένας συνεχής συνεπής και δυναμικός εργατικός αγώνας. Φτάνουμε λοιπόν μ αυτό το δεδομένο , την συνεχή επίθεση του καπιταλισμού στην σημερινή έξαρση ,στην εποχή των μνημονίων .

Όπως σε όλους τους χώρους, έτσι και στις μεταφορές απ την αρχή η επίθεση ήταν σκληρή.

Με πρόσχημα τα δήθεν ελλείμματα , το μισθολογικό κόστος οι μνημονιακές κυβερνήσεις με τους νόμους τους, πέρασαν σαν λαίλαπα και από τις μεταφορές. Τώρα, στην μέση της θύελλας μετράμε τις απώλειες:

- Μείωση των μισθών έως και 50% (Μ.Ο. στα 800 ευρώ)
- Από 2200 λεωφορεία σε κίνηση το 2009 έχουμε σήμερα μόλις 1100 λεωφορεία με συνέπεια κάκιστες κοινωνικές υπηρεσίες.
- Το εισιτήριο από 50 λεπτά έχει πάει στο 1.40 Ευρώ ,που σημαίνει μείωση του πενιχρού εργατικού εισοδήματος.
- Παρά τα υποτιθέμενα μέτρα εξυγίανσης η μαύρη τρύπα στο έλλειμμα των μεταφορών μεγαλώνει κάτι που σημαίνει νέα μέτρα.
- Στον νόμο 3399 αλλά και στους μνημονιακούς νόμους ανοίγει σαφέστατα και ξεκάθαρα η ιδιωτικοποίηση.

Η απάντηση των εργαζομένων στις συγκοινωνίες υπήρξε αρκετά δυναμική τα τελευταία χρόνια αλλά ασυντόνιστη και κυρίως χωρίς ριζοσπαστική ταξική συνείδηση , στηριζόμενη περισσότερο στην αγανάκτηση και οργή .

Και στις δυο περιπτώσεις , η κεντρική εξουσία κατάφερε να καταστείλει αυτές τις κινητοποιήσεις, στερώντας από το εργατικό κίνημα την προοπτική που δημιουργήθηκε για ένα μέτωπο αντίδρασης που με αιχμή της αστικές μεταφορές θα φτάναμε στην περιπόθητη εργατική εξέγερση . Αξίζει να δούμε της συνθήκες και στις δυο περιόδους των κινητοποιήσεων αλλά και στο πως φτάσαμε στο κλείσιμο τους.

Και στις δυο περιπτώσεις , οι εργάτες στις μεταφορές είχαν να αντιμετωπίσουν τα εξής:

- Την κυβέρνηση και τους νόμους τους
- Τον εργοδοτικό ξεπουλημένο συνδικαλισμό ΠΑΣΚΕ ΔΑΚΕ
- Τα καλοπληρωμένα παπαγαλάκια των ΜΜΕ
- Τις αγκυλώσεις του ΠΑΜΕ για μοναχική πορεία.
- Τις ήξεις αφίξεις του Σύριζα και τις δεξιόστροφες κωλοτούμπες του.
- Τα ΜΑΤ και την καταστολή
- Την επιστράτευση- επίταξη
- Τον ίδιο τους τον εαυτό εγκλωβισμένο στο περιβόητο απολιτίκ
- Την έλλειψη ενότητας και αλληλεγγύης

Έτσι κάθε κλάδος των μεταφορών (ΣΤΑΣΥ και ΟΣΥ) ,κατέβηκε ξεχωριστά σε κινητοποιήσεις με χαρακτηριστικό τις τελευταίες όταν οι εργαζόμενοι του ΜΕΤΡΟ μπήκαν σε απεργία διαρκείας και αντί να δημιουργηθεί ένα μέτωπο απεργιακό σ όλες τις μεταφορές , η γραφειοκρατία κατάφερε να καθυστερήσει την είσοδο στον αγώνα της ΕΘΕΛ κάνοντας καθυστερημένα Γενική Συνέλευση, στην οποία όμως οι εργαζόμενοι στήριξαν την πρόταση του σχήματος ΕΑΣ ,για απεργία διαρκείας . Όμως ήδη είχε χαθεί σπουδαίος και πολύτιμος χρόνος, με αποτέλεσμα να επιστρατευτούν οι εργαζόμενοι στο ΜΕΤΡΟ , να μην έχουν την αναμενόμενη στήριξη από τους εργαζόμενους του ΗΣΑΠ, να σπάσουν την απεργία οι εργαζόμενοι στον ΗΛΠΑΠ και οι τεχνίτες της ΕΘΕΛ από τα πασκιτοκρατούμενα σωματεία και να μείνουν μόνοι τους οι οδηγοί στην ΕΘΕΛ.

Τι μας απομένει λοιπόν να κάνουμε;

Τι φταίει και ενώ η εργατική τάξη έχει μπει στις μυλόπετρες των μνημονίων οι οποίες αλέθουν κάθε κατάκτηση ,κάθε δικαίωμα, κάθε κοινωνικό αγαθό , δεν υπάρχει απάντηση;;;
Ο μόνος τρόπος για να σταματήσει αυτή η επίθεση, είναι η μαζική αντίσταση και ο ξεσηκωμός του λαού.

Μόνο έτσι θα αντιστρέψουμε τους όρους.

Μόνο με ταξική συνείδηση θα σταματήσουμε τα φιλόδοξα, πρόθυμα και ιδιοτελή τομάρια των Σαμαράδων, των Βενιζέλων ,των Κουβέληδων , οι οποίοι στο όνομα της δήθεν σωτηρίας της πατρίδας, τσακίζουν τα λαϊκά στρώματα.

Πρώτα απ όλα να κουβεντιάσουμε τις εμπειρίες μας μέσα απ αυτούς τους αγώνες.

Να δούμε τι επικρατεί στην κοινωνία.

Να μην τους χαριστούμε.

Να ξεκαθαρίσουμε τις θέσεις μας,να καυτηριάσουμε ,να συζητήσουμε ,να εξηγήσουμε σε κάθε σημείο ,κάθε στιγμή ,κάθε ώρα ,στους γύρω μας.

Να κινηθούμε κι έξω από τα όρια της θεσμικής αστικής τους νομιμότητας.

Να οργανώσουμε την λαϊκή , την εργατική αντιβία σαν απάντηση στις δυνάμεις καταστολής και στις προπαρασκευασμένες δικαστικές αποφάσεις.

Να απομονώσουμε και τον εργοδοτικό αλλά και τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό.

Να κατέβουμε εκεί που χτυπάει η «καρδιά» του λαού , εκεί που ζεί ,που εργάζεται ,που αγωνιά ,που ψάχνει λύσεις. Στις γειτονιές ,στους χώρους δουλειάς.

Να παρέμβουμε με ξεκάθαρο ,απλό ,κατανοητό λόγο ,χωρίς περικοκλάδες και πολλές θεωρίες.

Να του δώσουμε να καταλάβει πως **δεν φταίει μόνο το χέρι που τρέμει και κατεβάζει το μαστίγιο. Φταίει και η πλάτη που το δέχεται αδιαμαρτύρητα,λιπόψυχα, και φοβισμένα.**

Κι αυτή η πλάτη πρέπει να πάψει να υπομένει σκυφτή.